

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 3Csp/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8620200672
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2022:8620200672.1

Rozhodnutie

Okresný súd Svidník sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobkyne S. Y., nar.XX.XX.XXXX, bytom K. XXX/XX, XXX XX D. právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom ul. Sovietskych hrdinov č.163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému G. Q. D., s.r.o., so sídlom G. XX, XXX XX J., W.:XX XXX XXX právne zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške XXX,XX eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu XXX,-eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu žalobkyne zamietam.

III. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa XX.XX.XXXX domáhala, aby súd žalovanému uložil povinnosť titulom primeraného finančného zadosťučinenia zaplatiť jej sumu XXX,XX eur a nahradiť jej trovy konania.

2. Svoju žalobu odôvodňovala tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp.zn.XCsp/XXX/XXXX o vydanie bezdôvodného obohatenia bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná, čo vyplýva z rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa XX.XX.XXXX sp.zn.XCsp/XXX/XXXX, ktorý právoplatnosť nadobudol dňa 11.2.2020. V žalobe citovala časť rozhodnutia zo základného konania a poukazujúc na § 3 ods.5 veta tretia zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a § 4 ods.2 písm. b/ zák. č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa tvrdila, že ako spotrebiteľ uplatňuje si primerané finančné zadosťučinenie za porušenie svojich spotrebiteľských práv ktoré musela brániť v základnom konaní. Tvrdiac, že primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy a zároveň aj funkciu relutárnu uviedla, že hypotéza právnej normy je splnená, lebo je

-2-

3Csp/28/2020

spotrebiteľkou ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, preto požaduje primerané finančné zadosťučinenie vo výške XXX,XX eur, ktorú odôvodnila tým, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil práve o sumu XXX,XX eur. G. žalobkyne čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, táto je definovaná rozsudkom v základnej veci, teda rozsudkom sp.zn.XCsp/XXX/XXXX zo dňa 10.1.2020 a jeho odôvodnením, ktorý je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať ako zo

záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva v základnej veci nie je možné podľa žalobkyne v konaní o primerané finančné zadosťučinenie ani rozširovať, ani zužovať.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobkyňa v žalobe označila rozsudok Okresného súdu Svidník zo dňa 10.01.2020 sp.zn.XCsp/XXX/XXXX s doložkou právoplatnosti.

4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Žalobkyňa podľa neho nepreukázala splnenie zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods.5 zákon č.250/2007 Z.z. na ktoré sa odvoláva. Na základe ňou tvrdených skutočností nie sú splnené podmienky vzniku nároku na finančné zadosťučinenie a zo žaloby nevyplývajú ani skutočnosti, ktoré by odôvodnili výšku požadovaného nároku. Z formulácie vyššie uvedeného zákonného ustanovenia podľa žalovaného vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety (domáhanie sa ochrany svojho práva), až potom môže prichádzať do úvahy vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie, pričom poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.XXCo/XX/XXXX že s ohľadom na neurčitú hypotézu daného ustanovenia a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán a posudzovanie každého takého nároku je vecou individuálnych skutkových zistení. Z podanej žaloby podľa názoru žalovaného nevyplývajú žiadne také skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia ako spôsobu zavŕšenia ochrany spotrebiteľa. Jeho vznik nie je automatický, naopak, vznik tohto nároku treba chápať ako prostriedok završujúci ochranu spotrebiteľa za situácie, kedy to okolnosti vyžadujú. Namietal dôvodnosť nároku tak čo do základu ako aj čo do výšky, keď uplatnená požiadavka v žalobe je nedôvodná a zo strany žalobkyne neodôvodnená, lebo neuviedla žiadnu skutočnosť, ktorou by odôvodnila požadovaný nárok a jeho výšku, pričom dopĺňanie skutkových tvrdení je v zmysle § 296 v spojení s § 291 ods.3 CSP neprípustné. Žalovaný namietal aj nesplnenie povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti žalobkyňou v dôsledku čoho nie je na základe žaloby možné určiť, aké okolnosti odôvodňujú požadovaný nárok, pričom poukázal na § 132 CSP a tvrdil, že zo žaloby žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodnili tvrdenie, že suma XXX,XX eur je primeraným finančným zadosťučinením nevyplývajú.

5. Žalobkyňa v replike poukázala na špecifiká spotrebiteľského práva, ako prierezového právneho odvetvia založeného na myšlienke ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany pred obratnosťou obchodníkov. V spotrebiteľskom práve platí princíp kumulácie ochrany spotrebiteľa a jednotlivé úpravy ochrany spotrebiteľa sa aplikujú vedľa seba a nezávisle na sebe, pričom ak prichádza do úvahy použitie viacerých právnych úprav na ochranu spotrebiteľa, nevylučujú sa a je ich možné využiť vedľa seba. Rozsudkom v základnej veci a jeho odôvodnením je tu podľa žalobkyne definované po stránke kvalitatívnej aj kvantitatívnej porušenie spotrebiteľského práva a súd konajúci o primeranom finančnom zadosťučinení nemôže dôjsť k iným záverom ohľadne rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, ako bol tento

-3-

3Csp/28/2020

zistený v základnom konaní, nie je oprávnený revidovať právoplatný rozsudok vydaný v základnom konaní. Poukázala na rozdiel medzi znením § 3 ods.5 zákona č.250/2007 Z.z. platným do XX.XX.XXXX a po 10.06.2013 s tým, že ide o ustanovenie s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritériá na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Argumentovala, že platné znenie zákona zmiernilo podmienky poskytnutia tohto zadosťučinenia, lebo toto sa v súčasnosti poskytuje bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa bolo hoci aj len spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi a právo na primerané finančné zadosťučinenie od 09.06.2013 vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi. Žiadne matematické, psychologické, sociálne, či zdravotné ani iné úvahy, ktoré by dávali do pomeru, ktorý z účastníkov bol z komplexu vzájomných právnych vzťahov a z nich vyplývajúcich práv a povinností viac, alebo menej poškodený vôbec do úvahy neprichádzajú, a to ani snahou o využitie inštitútu dobrých mravov. Aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba podľa žalobkyne vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak sankčnú, tak aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a treba ho chápať aj ako odmenu spotrebiteľovi za to, že sa pustil do sporu s ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov. Zo zákona podľa nej nevyplýva, aby spotrebiteľ mal dokazovať akúsi intenzitu, trvanie a rozsah pôsobenia nepriaznivého následku, ako ho pociťoval a prežíval a podobne. Podľa žalobkyne zo skutočností, že výšku zadosťučinenia určuje súd voľnou úvahou logicky vyplýva, že ani jeho výšku spotrebiteľ

nedokazuje. Uviedla, že jediným objektívnym kritériom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je výška škodlivého následku vyjadrená v peniazoch, ktorú dodávateľ spotrebiteľovi spôsobí, alebo mienil spôsobiť porušením spotrebiteľského práva a predovšetkým z tohto objektívneho kritéria by podľa nej mal súd vychádzať pri úvahe o jeho výške. Trend v rozhodovacej činnosti je podľa žalobkyne taký, že prevažujú rozhodnutia, v ktorých sudy priznali finančné zadosťučinenie práve vo výške, aká bola uplatnená v súvislosti s obohatením sa dodávateľa, alebo jeho snahou bezdôvodne sa na úkor spotrebiteľa obohatiť. Vzhľadom na zatiaľ mizivé účinky priznávaných zadosťučinení na dodávateľov by podľa žalobkyne postupom času mal nasledovať trend nie znižovania výšky primeraného zadosťučinenia, ale jeho zvyšovania, pričom poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove podľa ktorých ak v základnom konaní došlo k zisteniu viacnásobného porušenia práva, má to byť dôvod na sčítanie primeraného finančného zadosťučinenia. Poukázala na to, že ak sa žalovanému javí, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia by mal slúžiť na akýsi duplicitný postih dodávateľa a duplicitnú výhodu spotrebiteľa, tak kým príslušná právna úprava platí, tak je to pravda a je to logické, spravodlivé a morálne. Stačí ak by dodávateľ dodržiaval zákon a nemôže existovať ani prvý postih v základnom konaní, ani druhý v konaní o primerané finančné zadosťučinenie. Žiadala žalobe vyhovieť.

6. Žalovaný písomnú dupliku nepodal.

7. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na ktoré sa napriek riadnemu a včasnému predvolaniu nedostavil predvolaný právny zástupca žalovaného, ktorý ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní s tým, že trvá na svojich predošlých vyjadreniach a súhlasí, aby súd vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti. V súlade s ust. § 180 CSP preto súd rozhodol, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody odročenia pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

-4-

3Csp/28/2020

8. Žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní na žalobe a jej dôvodoch v celom rozsahu trvala. Sú podľa nej splnené všetky hmotnoprávne podmienky pre vyhovie jej nároku v celom rozsahu. Poukázala na to, že suma 436,82 eur bola žalobkyňi zrazená formou zrážok zo mzdy, pričom k zrážkam dochádzalo dlhú dobu, až do roku 2016, až dokedy sa žalobkyňa neobrátila na advokáta a dokiaľ nebola podaná žaloba o zdržanie sa zrážok zo mzdy, inak by bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného bolo ešte vyššie, preto má za to, že je dôvodné priznať žalobkyňi celú požadovanú sumu.

9. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a všetkých písomných vyjadrení strán, vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, keďže ho pre rozhodnutie tohto spotrebiteľského sporu považoval za nevyhnutný (§ 295 CSP), oboznámením sa s obsahom všetkých listinných dôkazov predložených žalobkyňou, keďže vykonanie žiadneho z týchto dôkazov nebolo žalovaným namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné a sám žalovaný žiadne dôkazy nenavrhol, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Svidník zo základného konania sp.zn.XCsp/XXX/XXXX a s obsahom rozsudku Okresného súdu Svidník č.k.XCsp/XX/XXXX-XXX (§ 295 CSP), pričom zistil tento skutkový stav:

10. Zo žalobkyňou predloženého rozsudku Okresného súdu Svidník č.k.XCsp/XXX/XXXX-XXX zo dňa XX.XX.XXXX a spisu sp.zn.XCsp/XXX/XXXX súd zistil, že v konaní XCsp/XXX/XXXX žalobkyňa domáhala sa na žalovanom vydaní bezdôvodného obohatenia vo výške XXX,XX eur s príslušenstvom a určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok obsiahnutých v Zmluve o revolvingovom úvere č.XXXXXXXXXX zo dňa 19.09.2012, konkrétne v bode 8 ods.8.1 a v bode 8 ods.8.4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a navrhoval ju celú zamietnuť. V konaní podľa odôvodnenia rozsudku bolo zistené, že na základe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru zo dňa 10.09.2012 bol žalobkyňi oznámením žalovaného zo dňa 19.09.2012 schválený úver vo výške 1.500,-eur so splatnosťou úveru 42 mesiacov, výškou mesačnej splátky 80,37 eur, ročnou úrokovou sadzbou 70,01 % a RPMN úveru vo výške 76,21 %, čím medzi žalobkyňou a žalovaným ako veriteľom malo dôjsť k uzatvoreniu Zmluvy o revolvingovom úvere č.XXXXXXXXXX a poskytnutiu úveru. Žalovaný si v zmysle bodu 8 (Dohoda o poskytnutí služby) a bodu 8.1 písm. a) Zmluvy na poskytnutý úver započítal sumu vo výške 215,75 eur ako odplatu za službu spočívajúcu v záväzku žalovaného ako veriteľa poskytnúť po splnení ďalších podmienok na žiadosť dlžníka možnosť odkladu splatnosti splátok úveru. Ďalej bolo zistené, že na základe uvedených skutočností bola žalobkyňi z revolvingového úveru poskytnutá len suma vo výške 1.284,25 eur a to napriek tomu, že úver bol schválený vo výške 1.500,-eur. Zo strany žalobkyne bola žalovanému podľa zistení súdu celkovo na vrátenie úveru zaplatená suma spolu vo výške 1.841,07 eur (1.164,81 eur z karty

klienta k 25.03.2014, 270,-eur zrážky zo mzdy od 04/2014-12/2014, 360,-eur zrážky zo mzdy od 01/2015-12/2015, 46,26 eur-zrážky zo mzdy od 01/2016-02/2016). Zmluva o revolvingovom úvere uzatvorená medzi stranami bola vyhodnotená súdom ako spotrebiteľská zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorej chýbali náležitosti podľa § 9 ods.2 písm. c), f) a k) zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, preto predmetný úver bol podľa § 11 ods.1 uvedeného zákona bezúročný a bez poplatkov, navyše súd dojednanú výšku úrokov považoval za priečiacu sa dobrým mravom a dojednanie o nich preto za neplatné. Poukajúc na to, že žalobkyni bola ako úver reálne poskytnutá len suma 1.284,25 eur a doposiaľ zaplatila na vrátenie úveru 1.721,07 eur, súd považoval sumu 436,82 eur za bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobkyne. Súd žalobu po jej čiastočnom späťvzati o sumu 120,-eur považoval za dôvodnú, preto jej vyhovel tak, že najskôr rozsudkom zo dňa 28.9.2018 po čiastočnom zastavení konania čo do sumy 120,-eur (výrok I), vo výrokoch II a III určil neprijateľnosť zmluvných podmienok (bod 8 ods.8.1 a bod 8 ods.8.4

-5-

3Csp/28/2020

zmluvy), vo výroku IV žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 436,82 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 12.04.2018 do zaplatenia a priznal žalobkyni plnú náhradu trov konania.

11. Z rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k.XXCo/XX/XXXX-XXX súd zistil, že proti výrokom III, IV, V a VI rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol tak, že vo výroku III napadnutý rozsudok potvrdil, vo výrokoch IV, V a VI (o povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie, o nároku na náhradu trov konania a o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za žalobu) rozsudok zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní vo veci XCsp/XXX/XXXX konalo sa tak už len o nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, nároku na náhradu trov konania a povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za žalobu, kde rozsudkom zo dňa 10.1.2020 bolo žalobe vyhovené a žalovanému uložené zaplatiť žalobkyni sumu 436,82 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 12.4.2018 do zaplatenia a bola jej priznaná plná náhrada trov konania. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 11.2.2020.

12. Žalobkyňa pri svojom výsluchu na pojednávaní uviedla, že čo sa týka predmetnej pôžičky, dostala jednotlivé s ňou súvisiace papiere na podpis vrátane tých malých písmen, ktoré tam boli pred bytovkou, zaradom to v rýchlosti podpísala, riadne pôžičku splácala, avšak potom bola na maródke, jednu alebo dve splátky neuhradila, na čo jej od nich prišlo že má zaplatiť celú sumu. Telefonovali jej, vyhrážali sa jej súdom a ďalšími dôsledkami a následne bez nejakého upozornenia začali jej zrážky zo mzdy, o ktorých sa dozvedela až tak, a až vtedy, keď zistila, že má nižšiu výplatu. Hneď volala ekonómke, ktorá jej povedala že je to z dôvodu zrážok zo mzdy, ktoré začal Profi Q.. P. bola splatená tá suma. Uviedla, že v čase zrážok zamestnaná bola v spoločnosti C., s.r.o., išlo o dialyzačné stredisko, nepamätá si ako dlho zrážky trvali, ale bolo to dosť dlho, ostávala jej po zrážkach malá výplata. Zrážky prestali až keď sa obrátila na advokáta, JUDr. Šafranka. Išlo o mimosúdne zrážky zo mzdy. Čo sa týka sumy bezdôvodného obohatenia, k tomu uviedla, že tá už jej bola vrátená. V čase zrážok zo mzdy mala ešte pôžičku od banky, aj ďalšiu od spoločnosti Pohotovosť, banke v tom čase splácala splátku XXX,-eur mesačne, pričom zrážky pre žalovaného pokiaľ sa pamätá boli 70 alebo 80,-eur mesačne.

13. Súd oboznámil sa aj s obsahom rozsudku Okresného súdu Svidník č.k.XCsp/XX/XXX-XXX (§ 295 Q.), pričom zistil, že žalobou doručenu súdu dňa 10.4.2020 sa tam žalobkyňa domáhala na žalovanom zaplatenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 600 eur. Žalobu odôvodňovala tým, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn.XCsp/XXX/XXXX o určenie neprijateľných zmluvných podmienok bola v postavení spotrebiteľa úspešná, pričom poukázala na rozsudok zo dňa XX.XX.XXXX, ktorý po potvrdení odvolacím súdom nadobudol právoplatnosť dňa XX.XX.XXXX. Výšku primeraného finančného zadostučinenia odôvodnila tým, že žalovaný použil v zmluve dve neprijateľné zmluvné podmienky, preto za každú požaduje sumu 300,-eur. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Podanie žaloby je v okolnostiach veci podľa žalovaného postupom v rozpore s § 3 Občianskeho zákonníka a s čl.5 základných zásad Civilného sporového poriadku, pričom poukázal na to, že súdne konanie v tejto veci bolo začaté na základe samostatnej žaloby, hoci bezprostredne pred tým žalobkyňa súdu doručila aj žalobu, o ktorej sa koná pod sp.zn.3Csp/28/2020 a ktorou sa domáha primeraného finančného zadostučinenia z rovnakého zmluvného vzťahu ako v tomto prípade. Skutočnosť, že sa viedli dve separátne základné konania podľa žalovaného nepredstavuje legitímny dôvod na začatie dvoch rôznych konaní o primerané finančné zadostučinenie. Postup žalobkyne, ak si táto už

-6-

3Csp/28/2020

v konaní 3Csp/28/2020 neuplatňovala aj požiadavku na finančné zadosťučinenie aj s odkazom na rozsudok sp.zn.5Csp/144/2017 a podala ďalšiu žalobu je podľa žalovaného účelový, sledujúci to, aby v rámci jedného konania neboli komplexne posúdené všetky okolnosti, ale aby aj tie isté okolnosti boli a mohli byť posudzované duplicitne, čo je protiprávne zneužitie § 3 ods.5 zákona č.250/2007 Z.z. Keďže cieľom § 3 ods.5 zák.č.250/2007 Z.z. podľa žalovaného je odmena spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom, potom iniciovanie viacerých základných súdnych konaní namiesto jedného a iniciovanie tomu zodpovedajúceho počtu konaní o primerané finančné zadosťučinenie vylučuje účel daného ustanovenia, pretože cieľom takéhoto postupu už nie je „odmena spotrebiteľa“ ale protiprávne obohatenie sa. Rozsudkom zo dňa 29.3.2022 právoplatným dňa 24.5.2022 bolo žalobe čo do zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 200,-eur (100,-eur za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku) vyhovené, vo zvyšku bola zamietnutá.

14. Žalobkyňa poukazuje na súdne konanie 5Csp/144/2017 a rozhodnutie o povinnosti žalovaného vydať jej bezdôvodné obohatenie a tvrdiac, že v predmetnom konaní úspešne na súde uplatnila porušenie svojho práva má za to, že sú naplnené zákonné podmienky pre priznanie jej primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods.5 veta tretia zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom výšku tu požadovaného zadosťučinenia odôvodnila v žalobe tak, že odvodzuje ho od výšky sumy, o ktorú sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil.

15. Súd v tu súdnej veci vychádzajúc z tvrdení strán a výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobkyne čo do základu je plne dôvodná a čo do výšky je dôvodná v časti. Žalobkyni podľa názoru súdu vzniklo právo na primerané finančné zadosťučinenie ktoré v okolnostiach tu súdnej veci bolo dôvodné priznať jej vo výške 300,-eur, a to z nasledujúcich dôvodov.

16. Podľa § 3 ods.5 zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). D., ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

17. Podľa názoru súdu žalobkyni právo na primerané finančné zadosťučinenie proti žalovanému z dôvodu splnenia všetkých zákonných podmienok v zmysle vyššie citovaného § 3 ods.5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa vzniklo.

18. Predloženým rozsudkom Okresného súdu Svidník zo dňa 10.01.2020, č.k.XCsp/XXX/XXXX-XXX žalobkyňa preukázala, že v pôvodnom konaní vedenom na tunajšom súde pod spisovou značkou XCsp/XXX/XXXX úspešne uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške XXX,XX eur s príslušenstvom. Z uvedeného spisu vyplýva, že aj v situácii,

-7-

3Csp/28/2020

keď žalobkyňa zo zmluvy č.XXXXXXXXXX, reálne obdržala úver 1.284,25 eur a uhradila (k 31.7.2014) sumu 1.164,81 eur, žalovaný stále evidoval pri predmetnej úverovej zmluve ako celkovú dlžnú sumu 2.210,73 eur!! Nakoniec žalovaná, aj prostredníctvom zrážok zo mzdy cez svojho zamestnávateľa C., s.r.o. (viď č.l.X až XX a čl.31 pripojeného spisu XCsp/XXX/XXXX) reálne uhradila sumu spolu 1.721,07 eur. Obsahom pripojeného spisu zo základného konania potvrdila sa výpoveď žalobkyne na pojednávaní o mimosúdnych zrážkach zo mzdy cez tohto zamestnávateľa. Súd vo veci XCsp/XXX/XXXX dospel k jednoznačnému záveru, že žalovanému nepatria žiadne úroky z úveru, a to nielen pre absenciu jednej, ale hneď viacerých povinných zákonných náležitostí spôsobujúcich bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru pre porušenie zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (absentovali náležitosti v zmysle § 9 ods.2 písm. c), f) a k) ZoSÚ), ako aj pre neprijateľnosť a neplatnosť dojednania o úroku. Z odôvodnenia vyššie uvedeného rozhodnutia teda jasne vyplýva, že bol zistený nielen jeden, ale hneď viaceré základné a zásadné dôvody, pre ktoré nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatňovaný žalobkyňou bol dôvodný a pre ktoré naopak predošlý postup žalovaného, ktorý od nej uplatňoval absolútne neprimerané protiplnenie bol nedôvodný a protiprávny.

19. Teda nejednalo sa v danom prípade o situáciu len nejakého ojedinelého, výnimočného či ospravedliteľného pochybenia žalovaného pri tvorbe zmluvy alebo o situáciu, kedy by si žalovaný uplatňoval na žalobkyňu pri v skutočnosti bezúročnom a bezpoplatkovom úvere nejaký primeraný úrok, či plnenie. Zmluva bola uzavretá na hlavičkovom predtlačenom formulári žalovaného, teda niet pochyb, že zodpovednosť za výsledok sporu a stav, ktorý nastal nesie práve žalovaný. Z rozhodnutia súdu posudzujúceho nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia vyplýva, že ten v postupe a konaní žalovaného identifikoval viaceré samostatné dôvody, z ktorých každý jeden by sám osebe bol dôvodom na vyhovieť žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia (neplatnosť dojednania o úroku, a okrem toho bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru pre nedodržanie viacerých zákonných náležitostí zmluvy). Uvedené porušenie práva a povinností žalovaným vyplývajúcich z Občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch navyše v takej výraznej intenzite a závažnosti súd s poukazom na § 3 ods.5 veľa tretia zákona o ochrane spotrebiteľa považuje za dôvod na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňu, ktorá úspešne v pôvodnom konaní na súde uplatnila svoje práva.

20. Žalovaný sa svojej zodpovednosti za uzatvorenie takejto zmluvy, obsahujúcej také nedostatky a súčasne neprijateľné zmluvné podmienky a ani zodpovednosti za svoj postoj v základnom konaní, predlžujúci stav neistoty žalobkyne nemôže zbaviť ani poukazom na princíp neznalosť zákona neospravedlňuje a uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalobkyne. Rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch práve zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere.

21. Súd nemohol prehliadnuť, že v prípade porušenia práv žalobkyne nejednalo sa o nejaký ojedinelý, výnimočný prípad na strane žalovaného. Súd sa pri svojej činnosti už roky stretáva so spormi, kde žalovaný vystupuje či už v pozícii žalobcu, alebo žalovaného a stretol sa tak s množstvom žalovaným uzatváraných úverových zmlúv. Súdu tak z jeho činnosti, ale aj z veľkého množstva verejne dostupných súdnych rozhodnutí (len príkladom napr. rozsudok Okresného súdu Kežmarok sp.zn.XXCsp/XX/XXXX o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti obdobných zmluvných podmienok žalovaného) je známe, že nejde ani zďaleka o ojedinelý či výnimočný prípad porušenia zákonných náležitostí úverových zmlúv zo

-8-

3Csp/28/2020

strany žalovaného, pričom je zrejmé, že ani doterajšie opakované súdne rozhodnutia v neprospech žalovaného nemali na neho preventívny a odradzujúci účinok. Zjavným cieľom právnej úpravy inštitútu primeraného finančného zadosťučineniam je pritom priniesť poctivosť, férovosť, transparentnosť a dodržiavanie práva do dodávateľsko- spotrebiteľských vzťahov. Dodávateľ ktorý nič neporuší, nemusí sa obávať, žeby musel plniť primerané finančné zadosťučinenie. Ak ale sám niečo poruší a vytvorí stav, že je daný základ nároku na primerané finančné zadosťučinenie, tak potom obrana žalovaného o tom, že má ísť zo strany žalobkyne o zneužitie práva, množenie sporov, či výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, je nielen alibistická, ale aj irelevantná.

22. Ak žalovaný v konaní súvisiacom s touto vecou (XCsp/XX/XXXX) poukazyval na skutočnosť, že žalobkyňa podľa neho zbytočne a nedôvodne iniciovala až dve konania o primerané finančné zadosťučinenie, tak tu mu treba pripomenúť, že žalobkyňa by nemusela iniciovať ani jedno konanie o primerané finančné zadosťučinenie ak by žalovaný neporušil jej práva. Ak ale žalovaný podľa výsledku a právoplatných súdnych rozhodnutí zo základného konania (XCsp/XX/XXXX) dopustil sa hneď viacnásobného porušenia práv žalobkyne (nielen použitím dvoch neprijateľných zmluvných podmienok ale aj bezdôvodným obohatením sa na úkor žalobkyne), potom nemôže byť prekvapený, že musí znášať povinnosť platiť primerané finančné zadosťučinenie.

23. K tomu, rovnako ako to súd uviedol už v rozsudku vo veci XCsp/XX/XXXX súd ďalej uvádza, že žalobkyňa podala dve samostatné žaloby, ale vychádzajúce z dvoch samostatných rozsudkov (rozsudok o určení neprijateľnosti zmluvných podmienok je zo dňa XX.XX.XXXX a rozsudok o povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie je až zo dňa XX.XX.XXXX). Nemôže ísť preto v daných okolnostiach v žiadnom prípade o zneužitie práva. Táto obrana žalovaného (napríklad v súvislosti s tvrdením k trovám konania a k ich množeniu) mohla by obstáť nanajvýš vtedy, ak by žalovaná žiadala primerané finančné zadosťučinenie za každú zmluvnú podmienku z toho istého rozsudku v samostatnom konaní (ak by teda iniciovala dve konania o primerané finančné zadosťučinenie kde by v jednom žiadala ho v súvislosti s neprijateľnou podmienkou z bodu 8 ods.8.1 zmluvy a v druhom

v súvislosti s neprijateľnou podmienkou z bodu 8 ods.8.4 zmluvy) a mohlo by byť o nej teoreticky v určitej miere (napríklad čo do účelnosti trov) uvažované aj vtedy, ak by k určeniu neprijateľnosti zmluvných podmienok a k zaviazaniu žalovaného na plnenie titulom vydania bezdôvodného obohatenia došlo jedným a tým istým rozsudkom v základnom konaní. Nemôže ale obstať vtedy, ak základ nároku má pôvod v dvoch rôznych rozhodnutiach (hoci aj na základe tej istej zmluvy) lebo nielenže ide o dve samostatné porušenia práva, ale najmä nemožno opomenúť, že právo na primerané finančné zadosťučinenie podlieha premlčaniu s plynutím premlčacej doby práve od právoplatnosti rozsudku v základnej veci a preto mohla by nastať situácia, že spotrebiteľ v prípade dvoch rôznych rozsudkov v základnom konaní, ak by so žalobou o primerané finančné zadosťučinenie „čakal“ na ukončenie všetkých konaní viažucich sa k porušeniu jeho práv z tej istej zmluvy, mohlo by sa mu právo premlčať.

24. Čo sa týka výšky nároku, primerané finančné zadosťučinenie pre spotrebiteľa v zmysle § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je čo do výšky zákonom nijako konkrétne stanovené, klasifikované, či limitované, nie sú naň žiadne tabuľky či osobitné kritériá, základným a určujúcim kritériom v zmysle zákona je jeho primeranosť, ktorú súd posudzuje podľa vlastnej úvahy s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci. Keďže zákon okrem primeranosti nestanovuje žiadne konkrétne kritériá, ktoré by spotrebiteľ mal tvrdiť a

-9-

3Csp/28/2020

dokazovať, neobstojí tvrdenie žalovaného o nedostatočnom odôvodnení výšky požadovaného zadosťučinenia žalobkyňou (k nedôvodnosti tejto často obrany žalovaného dáva mu súd do pozornosti jeho samého týkajúce sa rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn.XCoCsp/XX/XXXX, XXCoCsp/XX/XXXX alebo XCoCsp/X/XXXX). Súdu z konania sp.zn.XCsp/XX/XXXX je známy poukaz žalovaného na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované pod č. R 52/2020, ale ten by aj tu bol bezpredmetný, toto rozhodnutie nie je tu použiteľné, nakoľko týkalo sa výšky škody a nie primeraného finančného zadosťučinenia. Pri posúdení dôvodnosti výšky zadosťučinenia je potom treba vychádzať z toho, že toto zadosťučinenie má niekoľko funkcií. Možno tak hovoriť o funkcii satisfakčnej, sankčnej, odradzujúcej, odmeňujúcej. Pri určení jeho výšky súd musí zohľadniť viaceré relevantné okolnosti, a to napríklad či nejde v prípade postupu a konania dodávateľa o recidívu, aká bola intenzita a trvanie porušenia a dôsledky konania dodávateľa, ako aj skutočnosť, či už napríklad nebolo poskytnuté zadosťučinenie spotrebiteľovi aj v inej podobe.

25. Súd zohľadnil, že žalobkyňa sa tu musela aktívne brániť nedôvodným nárokom, musela vyhľadať advokáta, ktorý ju zastupoval v pôvodnom konaní. Súd zohľadnil aj dĺžku stavu neistoty žalobkyne. Preto aktuálna snaha žalovaného v konaní o primerané finančné zadosťučinenie relativizovať, či zľahčovať svoje pochybenia konštatované v základnom konaní, ktorého výsledkom je súd viazaný neobstojí. Žalovaný mal dlhodobo v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Hneď viaceré zákonom vyžadované osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere napriek tomu dodržané neboli. Je úplne samozrejmé predpokladať dokonalú znalosť zákona o spotrebiteľských úveroch a náležitostí zmlúv o spotrebiteľských úveroch (ktoré sú v danom zákone úplne jasne a prehľadne uvedené) u žalovaného ako profesionála, subjektu, ktorý ich poskytoval dlhodobo a vo veľkom množstve.

26. V súvislosti so žalobkyni prisúdeným, a podľa jej slov už aj vráteným bezdôvodným obohatením súd pripomína, že vrátením bezdôvodného obohatenia sa spotrebiteľovi vracia len to, o čo prísť nikdy nemal. Nie je to teda žiadne zadosťučinenie. Ak by preto táto skutočnosť bola dôvodom pre nepriznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ustanovenie § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa by bolo zbytočným. Nemalo by žiaden sankčný a odradzujúci účinok na dodávateľov, ak by pri zjavnom porušení práv spotrebiteľov mohli sa vyhnúť sankcii v podobe platenia finančného zadosťučinenia len tým, že vrátia samotné nedôvodne prijaté plnenie, súd preto za primeranú sumu zadosťučinenia považoval tu sumu 300,-eur. Súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti napr. rozsudok Krajského súdu v G. sp.zn.XXCoCsp/XX/XXXX, kde bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bolo primerané finančné zadosťučinenie (tam 200,-eur) priznané priamo popri súčasne ukladanej povinnosti žalovanému vydať bezdôvodné obohatenie spotrebiteľovi vo výške 780,-eur s prísl. Inými slovami, ani vydanie bezdôvodné obohatenie nemá vplyv na možnosť priznať finančné zadosťučinenie v primeranej výške, ktorá sa vôbec nemusí (i keď môže) odvíjať od výšky bezdôvodného obohatenia. Záver, že ani vydanie bezdôvodného obohatenia nemá žiaden vplyv na možnosť priznať primerané finančné zadosťučinenie vyplýva aj z množstva ďalších súdnych rozhodnutí (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn.XCoCsp/XX/XXXX kde bolo potvrdené priznanie G. vo výške XXX,-eur pri už vydanom

bezdôvodnom obohatení, alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.XXCoCsp/XX/XXXX kde bolo potvrdené priznanie PFZ vo výške 1.094,99 eur, pri už vydanom bezdôvodnom obohatení).

-10-

3Csp/28/2020

27. Keďže zákon okrem primeranosti nestanovuje žiadne konkrétne kritériá, ktoré by spotrebiteľ mal tvrdiť a dokazovať, neobstojí tvrdenie žalovaného o nedostatočnom odôvodnení výšky požadovaného zadosťučinenia žalobkyňou. Žalobkyňa v žalobe logicky a dostatočne odôvodnila výšku požadovaného zadosťučinenia keď uviedla, že odvodzuje ju od sumy, o ktorú sa na ich úkor žalovaný bezdôvodne obohatil. Úvaha zvolená žalobkyňou pritom má svoju logiku vo vzťahu k preventívnej a odradzujúcej funkcii primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko odradiť dodávateľa od recidívy predsa môže práve jeho uvedomenie si, že čím vyššiu sumu od spotrebiteľa bude nedôvodne žiadať, tým vyššie finančné zadosťučinenie v prípade úspešného uplatnenia ochrany spotrebiteľom následne bude musieť poskytnúť. Preto odradzujúci účinok vo vzťahu k tomu, aby boli dodržiavané náležitosti zmlúv a aby sa žalovaný v budúcnosti nedomáhal na spotrebiteľoch nedôvodných plnení v takej výške môže byť práve v takom prípade naplnený. To ale neznamená, že výška zadosťučinenia musí byť nevyhnutne matematicky zhodná so sumou, o ktorú sa veriteľ obohatil. Súd v okolnostiach veci za primeranú sumu zadosťučinenia považoval sumu 300,-eur. Ide práve o časť sumy, o ktorú sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil, pričom k zníženiu tejto sumy primeraného finančného zadosťučinenia mohol prispieť žalovaný aj sám, a to tým, že by nežiadal od žalobkyne takú sumu protiplnenia za úver.

28. Súd obranu žalovaného v spore nepovažoval za dôvodnú. Súd legitímne využitie zákonného práva žalobkyne proti žalovanému žiadať primerané finančné zadosťučinenie v žiadnom prípade nepovažuje tu za zjavné zneužitie práva, ako to tvrdil žalovaný. Súd považuje za legitímne a spravodlivé priznať žalobkyňi primerané finančné zadosťučinenie v sume, ktorá nebude len symbolická, keďže symbolická suma nemá dostatočný ani sankčný, ani odradzujúci charakter. Podľa názoru súdu pri opodstatnených nárokoch spotrebiteľov nestačí len strohé konštatovanie súdu o porušení práv vyslovením napríklad neprijateľnej zmluvnej podmienky alebo vydaním bezdôvodného obohatenia ale je potrebné tento proces zavŕšiť priznaním aj finančnej kompenzácie odrážajúcej ujmu, ktorú spotrebiteľ utrpel pri súdnej a inej konfrontácii s dodávateľom a odradzujúcej dodávateľa od opakovania svojho konania. K nedôvodnosti obrany žalovaného a k námietke nedostatočného zdôvodnenia požadovanej výšky finančného zadosťučinenia súd poukazuje tiež na závery súdnej praxe, cit. „Nie je snád ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní. Spotrebiteľ, teda žalobkyňa, nie je povinná preukázať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinnosti dôjde“ (citované z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn.XCoCsp/XX/XXXX, ďalej k tomu pozri napr. rozsudky KS v Prešove sp.zn.20CoCsp/31/2021, XXCoCsp/XX/XXXX, XXCoCsp/XX/XXXX, XXCoCsp/XX/XXXX, XCoCsp/X/XXXX).

29. V súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č.250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č.250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi. Zákon podmienku, aby spotrebiteľovi bola privodená ujma nevyžaduje (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn.6Cdo/127/2017). V ňom Najvyšší súd okrem iného v súvislosti s primeraným

-11-

3Csp/28/2020

finančným zadosťučinením podľa § 3 ods.5 zákona č.250/2007 Z.z. konštatoval, že „zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia) je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne.“

30. Súd tak za primerané finančné zadosťučinenie na odčinenie všetkých útrap a dôsledkov u žalobkyne a na druhej strane na efektívne odradenie žalovaného od opakovania takých postupov považuje tu sumu 300,-eur. Čo sa týka satisfakčnej a odmeňujúcej funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, niet pochýb o tom, že požadovanie nedôvodných úrokov a poplatkov zo strany žalovaného od

spotrebiteľa logicky znamená obmedzenie komfortu spotrebiteľa, berie mu čas a kľud. Žalobkyňa sa tu musela aktívne brániť nedôvodným nárokom. Žalobkyňa bola vystavená riziku absolútne neprimeraného peňažného plnenia, boli voči nej vedené mimosúdne zrážky zo mzdy, a to na dlh, ktorý nebol judikovaný a ani dôvodný v takej výške, na akú sa zrážky viedli, čo malo negatívny dopad na život žalobkyne, ktorá ako sama uviedla, v tom čase mala kvôli tomu veľmi nízky príjem v porovnaní s výdavkami. Všetky tieto skutočnosti súd zohľadnil pri svojom rozhodnutí. Zohľadnil primerane aj rozhodovaciu prax súdov majúcu na pamäti zásadu predvídateľnosti súdneho rozhodovania, samozrejme, pri zohľadnení faktu, že každá vec vo svojich konkrétnych skutkových okolnostiach môže byť odlišná a že paušalizovanie toho, čo je v konkrétnom prípade „primerané“ nie je možné. Pokiaľ ide o nepriznanie nároku v celej požadovanej výške, súd zohľadnil, že žalobkyni vo veci 5Csp/34/2020 na základe porušenia jej spotrebiteľských práv v súvislosti s tou istou zmluvou bolo už právoplatne priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200,-eur. Toto samo osebe ale vzhľadom na závažnosť a množstvo porušení nebolo postačujúce, preto súd aj tejto žalobe v časti vyhovel. Pri nepriznaní celej požadovanej výšky zadosťučinenia súd zohľadnil aj to, že nemožnosť disponovať peňažnými prostriedkami tvoriacimi bezdôvodné obohatenie bola čiastočne kompenzovaná žalobkyni priznanými úrokmi z omeškania. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, respektíve kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Na druhej strane, ani symbolické finančné zadosťučinenie nebolo by tu na mieste, nakoľko z hľadiska zákonom predpokladaného účelu by sa také zjavne minulo účinkom a účelu zákona. Preto súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 300,-eur a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol.

31. Vzhľadom na všetko uvedené súd žalobe žalobkyne vyhovel čo do zaplatenia sumy 300,- eur a vo zvyšku ju ako nedôvodnú zamietol.

32. Čo sa týka výroku o trovách konania, podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (§ 255 ods.2 CSP).

33. Žalobkyňa v základe nároku bola plne úspešná, rozhodnutie o výške nároku záviselo len od úvahy súdu, preto súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy. K tomu podporne pozri napr. Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku-Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016 k § 255 CSP, cit „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto

-12-

3Csp/28/2020

prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Obdobne v tejto súvislosti pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.XCo/XX/XXXX kde pri priznaní len 50 % zo sumy požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia bola priznaná žalobcovi náhrada trov konania v rozsahu 100 % práve z dôvodu, že výška nároku závisela od úvahy súdu, čo je aj prípad tu prejednávanej veci.

34. Súd je toho názoru, že v prípadoch keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu, pričom súčasne neuplatňuje sa žalobcom výška plnenia v zjavne nedôvodnej výške, predstavujúcej šikanózný výkon práva, motivovanej len snahou o navýšenie trov konania a nie záujmom na spravodlivom usporiadaní veci nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu pokiaľ ide o výšku plnenia. Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania ak bol žalobca v základe plne úspešný aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s ust. § 142 ods.3 Občianskeho súdneho poriadku účinným do 30.6.2016, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre to, aby aj v prípade len čiastočného úspechu mohla byť priznaná plná náhrada trov konania, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy niet dôvod na ustúpenie od takého záveru. To je aj názor tunajšieho súdu. Úvaha súdu sa tu týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Pričom tak ako tomu bolo aj v zmysle § 142 ods.3 O.s.p., tak aj v súčasnosti podľa

ust. § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta v takom prípade vypočíta a určí len z výšky súdom priznaného plnenia (tu zo sumy 300,-eur).

35. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ust. § 262 ods.2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník a rovnako samostatným uznesením vyššieho súdneho úradníka súd v súlade s § 2 ods.2 a § 14 ods.4 zákona č.71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch rozhodne o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za žalobu vzhľadom na zákonné oslobodenie žalobkyne od tejto povinnosti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Svidník.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
 - b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
 - c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- 13- 3Csp/28/2020
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
 - e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
 - f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
 - g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
 - h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.